

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Xulio Ricardo Trigo, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Sílvia Monfort, Pere Martí, Eduard Voltas, Xavier Duran, Albert Punsola, Josep M. Pasqual.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univer Bertrana (Perpinyà).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.

RÚBRIQUES: Àngels Barceló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Joan de Sagarra, Josep Sandoval.

COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Carles Gàmez, Manuel Garcia, Daniel Giral, Miracle, José Luis Guarnier, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluró, Assumpció Maresma, Josep V. Marqués, Albert Mas Griera, Ramon Miravittles, Josep Morell, Vera Orlova, Sergi Pàmies, Vicent Partal, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluc Soler, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vázquez Montalbán, Vicenç Villatoro.

ARKIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selectrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

Ni és guerra, ni és nostra

Cada nou atemptat d'ETA, com el del passat dia 8 a Sabadell, obliga a replantejar-se les raons profundes de la irracionalitat. Perquè les morts i la destrucció, cada vegada, no són el resultat d'un impuls criminal sense sentit, no són —per molt que ho semblen— morts gratuïtes. Són morts estudiades, planificades i buscades: morts que tenen el seu lloc en una estratègia elaborada, i que els seus autors consideren fredament com a simples peces en un joc, com a simples mitjans per a aconseguir uns objectius. Els sis policies assassinats a Sabadell quan es dirigien a complir un servei d'ordre en un partit de futbol, com els civils morts en l'atemptat d'Hipercor, com tots els altres morts dels darrers anys, no han estat assassinats per qui són, per raó de cap suposada culpabilitat personal o corporativa. Tant se val que les víctimes siguin militars o guardies civils, simples ciutadans, vells, dones o infants: ETA no els mata pel que són o pel que han fet, sinó per tal de demostrar la seva capacitat de matar.

La funció dels morts és, doncs, exclusivament, servir de prova d'aquesta capacitat. En el llenguatge de la mateixa ETA, i en la retòrica dels que li donen un suport pràcticament incondicional, demostrar aquesta capacitat equival a demostrar un poder o una capacitat *militar*. I les accions que la demostren són també *operacions militars*. ETA-militar, és a dir el grapat de professionals de l'atemptat, queda així convertida en un *exèrcit* en guerra contra l'estat espanyol. I a partir d'aquesta autodefinitió, tot està justificat, i tots els morts tenen un lloc en l'estratègia bèl·lica. I en tot cas, com en qualsevol guerra, caldrà *lamentar* de tant en tant les inevitables víctimes innocents. Evidentment, l'objectiu d'aquesta guerra no pot ser la derrota militar de l'estat enemic. L'objectiu és un altre: obligar l'enemic a negociar amb el xantatge dels morts. Però aquesta negociació, en els termes i les condicions que ETA planteja, és igualment impossible. I això, ETA

ho sap i els seus seguidors també. Fora de la fantasia autoalimentada d'ETA i el seu cercle, no hi ha cap *estat de guerra*, ni *forces armades d'alliberament nacional*, sinó el residu endurit d'un altre temps ja remot. Com no hi ha cap possibilitat d'imposar, des del xantatge del terror, les condicions de negociació a un estat democràtic. La pràctica del terror queda, així, reduïda a un únic objectiu: manifestar l'existència dels seus autors. Han de matar, a fi de demostrar que són vius. Aquesta és l'horrible lògica dels fets.

Per això és tan ingènua l'estranyesa, o l'escàndol, de molts catalans, honestament nacionalistes, quan ETA actua a casa nostra —a Catalunya preferentment, perquè té més ressò, però també al País Valencià— igual que en altres parts de l'estat. Si hom accepta la idea que ETA és l'expressió de la guerra dels bascos contra Espanya, *nosaltres* hauríem d'estar fora d'aquesta guerra. ETA, segons això, hauria d'entendre que nosaltres no som part de l'enemic, i que en tot cas no té cap dret d'estendre la seva guerra al nostre territori. Ingènua pretensió, que els fets desmenteixen repetidament. Perquè aquesta no és la lògica d'ETA. Tant se val que siga a Bilbao, Madrid, Saragossa o Barcelona, Baracaldo o Sabadell: els comandos d'ETA destrueixen i maten perquè aquesta és ja l'única raó de ser que els queda. Maten a fi de continuar vius. S'alimenten de la mort que causen, i no importa qui siguin ni d'on siguin, els morts. Tots són, per tant, víctimes en potència.

